

Téli tájkép, kép nélkül

Füleim, sírjátok, és ne figyeljétek a teli szemeket,
nehogy meghallja a száj. Mert ha a szem kiürül, vége a napnak,
a mihaszna Hold fölhuppan a kitalált égboltra –
a kietlen, üres testre, ahová a csillagokat képzeljük.
A száj lát mindent, amit kézmozdulat nélkül is tudok,
de nem hallom, mert beszélek közben, s a kezem rajtam ír.

Hangja itt visszhangzik a tűnő érintésben,
mert semmi sem valós – még a Hold és a csillagok sem –,
míg a test melegét keresi mindenén kívül, ami nincs.
Szinte láthatatlan, oly sebesen tévelyeg a nyelv szerte a világban,
hogy ne vegye észre, amit a látás sem akar kimondani:
halott a nap, mint egy önmagához tapadó pofon.

Határ

Mint a halál, úgy aludt el a nő
hópuha lepedők apró, fehér porszemcsék szigetei között.
Újfent néma, nem kezd meg szavakat,
melyek a combokat széttárják, nem tolja ki ölet,
hogy szavaival eljusson az első, beteljesült érintésig.
Határ a teste, kába keze az üvegen,
mintha arcát érintené. Éjjel fénylik
hideg ajkának metszésvonala, ahol fű nőtt,
kék, fémhideg, felejtésízű.
A szigetek várják a záport, ami nem fog jönni a porral,
habár bennük a folyó, három lerombolt híddal,
amik gyengéden elválnak a merülés pereménél.
A homály nemiség, üres, sebek nélküli test,
fantom néhány forradással, melyek mentén összeolvadnak a részek,
hogy megszülessen az esztétikum. Ezt nevezik élménynek,
ezt a sóhát, melyben összekuporodok, amíg a semmi pirulni nem kezd.
Majd mélyre merülök benne, mint mellkasba a levegő.

Érintetlen

Többé nem vagy egyedül, mert nem vagy többé test,
ahogy nem vagy többé most sem, amikor nem vagy egyedül.
Csak a bolygók magányosak, ezek a kihűlt, üzleti testek,
a történelem alapzata, mely formát áhítózik folyton,
olyan leplezett alakot, amiről nem rí le az elhagyatottság;
mert a szintaxis fénylő jelei nem ezt szeretnék jelenteni.

A történelem nem tudja ezt, magáról sem tud,
ahogy másokról sem, mert nem állhat magán kívül,
sem szellem, sem test, és most kezdte csak lajstromba venni
a halál munkáját, a szent teheneket, melyek híg folyadékokon
és satnya növényeken élnek, s ezért képtelenek szaporodni
e technóeksztázisban.

Ez a mennyország, idő- és térbeli határa minden kitapintható végnek,
ami a szférák káoszában akar folyton megkezdődni,
ahol mennydörgésektől és alacsony, tompa ütésektől
hemzseg az éter. Ez megrészegít és lelkesít,
mert nem sejtet semmit, mert nem sejteti a testet,
ami visszatérne oda, ahol még nem létezik.

Nyugszunk, testvér, te, smaragd vadhajtsága,
ki mereven terjednél tovább folyton. Nem mehet ez így:
lángoló neonérzésekkel teli nap lett az otthonunk,
s ne ösztökéljen tovább az összeolvadás pánikja.
A nap csúszik lefelé, s vele együtt mi is, a szikrázó jégbe,
a múltba, ahol minden valamiről szól. Ezért is jobb az.

Óbor

Meséli, hogy amikor fiatal lány volt,
élőben látta a Führert. „Hétköznapi jelenség volt.”
Túl sápadt volt ahhoz, hogy figyelmet keltsen,
nem volt benne semmi, ami megérintené egy lányka lelkét.
De a körülmények sem voltak másmilyenek, amikor meglátta,
hosszú sor kígyózott a Vezér előtt, ott várakozott ő is.
Talán éppen e várakozásban veszett el valami lényeges,
a villanás, a vonzerő, vagy isten tudja micsoda.

Ma este ő vendégel meg bennünket egy üveg különleges borral,
amit titokban vásárolt Chatamben, ahová délelőtt mentünk.
Matthew vezette a terepjárót, Kira a térképet böngészte,
én pedig tétlenül ültem hátul, az országutakon való jártasságom
emlékfoszlányait igyekeztem felidézni léhán.

A bank előtt szállt ki, mi a könyvesboltban kerestük,
végül a kávézóban találtunk rá. Nyugodt volt, elégedett.
Kényelmes hely az ablak mellett, gyönyörű kilátás, capuccino.
Ez a bor is arról tanúskodik: nagyon jól tud választani.
Hogy volt-e már férjnél valaha? Túl merész kérdés lenne,
de előbb-utóbb valaki közülünk úgyis felteszi.

Raffael ügyesen színészkedik, most épp Lebedet idézi,
apró bravúrjaival valóban olyan, mint egy tábornok,
és lesz parádé is, mert a szép, fiatal felesége, aki nem az egyetlen
nő az életében, valamilyen turnén van jelenleg.
Lebed villámháborújának célpontja most akár Regina is lehetne,
de őt nem nagyon izgatja a zsidó humor.

„Igen, a németek szeretik az idegeneket”, folytatja szerepét hősünk,
„évekig fogadják be őket, hogy utána eldönthessék, mi lesz velük”.
Ő mindent tud. Meséli, hogy Jeff Koonst nem nagyon érdeklik a nők,
és hogy majd Cicciolina megint bekerül a parlamentbe. Állítólag
szomszédok voltak egy ideig Berlinben,
és a szomszédok ugyebár az ilyen dolgokat megosztják egymással.

Peter csendben ül, szenved, neki is van elég oka a lehangoltsághoz,
és nem is az élete, vagy akár Cathleen miatt szomorú.
De mostanában mégis, mintha egy kicsit megkönnyebbült volna,
Deleuze sokat segített neki,
hogy szakítson New Yorkkal és a strukturalizmus lidércnyomásával.
Kira viszont félreérti ezt a *lidércnyomást*, és tölt még egy kicsit Peternek
az óborból, amitől még a Führer is, ha élne, meggyógyulna biztosan.